

Marinela ȚEPUȘ

Ar trebui să ne omăgiem mai des vedetele!

Ne-ntrebăm, adesea, de ce, azi, nu se mai nasc vedete. De ce, cam pe la Horațiu Mălăele, se sfârșește șirul actorilor „de neuitat”. Deși sunt câțiva artiști care moderează emisiuni TV, sunt unii care joacă în telenovele, a (re)început organizarea unor turnee prin țară, sunt și destule festivaluri de teatru – totuși, faima celor mai mulți se stinge repede. Dacă ajung la faimă cumva! Îndată ce nu-i mai vezi, îi uiiți. Nu știu ca spectatorii să aleagă un spectacol după numele vreunui actor apărut după 1990, dar sunt destui care-i caută, pe afiș, pe Ștefan Iordache, pe Victor Rebengiuc, pe Mariana Mihuț, pe Mircea Diaconu, pe Alexandru Repan, pe Vladimir Găitan, pe Horațiu Mălăele, pe Marcel Iureș, pe Irina Petrescu, pe Răzvan Vasilescu, pe Tamara Buciuceanu, pe Emil Hossu... Lista nu-i foarte mare, mai cuprinde, cel mult, zece nume în plus. Și pare a fi definitivă. Puțini câți sunt, acești actori există puternic în conștiința fiecăruia. Ne bucurăm să-i vedem, să-i auzim, să-i omăgiem. Ar trebui să-i sărbătorim mai des!

De aceea, de-a dreptul binevenită a fost aniversarea lui **Vladimir Găitan**, la 60 de ani. Așa cum se cuvine, cu un spectacol. Mai mult decât atât, în spectacol, el joacă împreună cu fiica sa, Gloria. Firește, la Teatrul de Comedie, al cărui angajat este de atâția ani și pe care l-a condus, într-o vreme. Regia o semnează o profesionistă a scenei românești, Alice Barb. Un text ușor, relaxant, o comedie spumoasă, **Soare pentru doi** de Pierre Sauvil. Conflictul (etern) dintre generații, dintre tatăl, celibatar convins și misogin simpatic, și fata, căzută din senin, pe capul lui, după vreo douăzeci de ani. Un decor sumar, elegant (o canapea, o măsuță, un șevalet, un tablou, o poliță), creează o ambianță intimă, oferind posibilitatea protagoniștilor de a se mișca liber. Curiozitatea de a o vedea pe fiică ținând piept experienței și farmecului tatălui e mare. Dar asta nu amorțește emoția care ne cuprinde de la prima apariție a lui Vladimir Găitan, actorul mereu incandescent, care trăiește, pe scenă, la fel de intens ca și dincolo de ea. Prin urmare, această reprezentație constituie un pretext pentru a-l putea admira, din nou, pe Vladimir Găitan și un bun prilej pentru a o cunoaște pe Gloria Găitan.

Deși teatrele sunt pline și tot mai mulți absolvenți se mulțumesc cu reclame TV sau cu figurații insipide, mulți fii de vedete își urmează părinții într-o carieră nesigură, în care șansa joacă, adesea, un rol mai important decât talentul. Nu putem ști, după acest spectacol, unde va ajunge Gloria Găitan. Sigur că drumul său va fi ceva mai neted, fiind fiica unei vedete autentice, care are un cuvânt de spus în teatrul românesc, dar va fi și mult îngreunat, exact din același motiv: este fiica lui Găitan, ceea ce va presupune un efort imens pentru a ne face să uităm acest lucru și s-o apreciem doar pentru valoarea ei sine. Deocamdată, ne-a cucerit mai mult prin candoare și o anume spontaneitate. Stângăciile i le punem pe seama începutului și a emoțiilor de premieră.

